

HULDREBAKKEN

af Erik Bøgh.

(1852. Kasino.)

Ringleeg fra Blekingen.

Allegretto.

I. *f* *p* S. Kor.
 Og nu har Svenden sin Sorg forvundet, sin Hjertenskjæresten

har han fundet Nu er hele Skoven sprunget ud for at hilse paa den fagre Brud. Gamle og Unge! nu

er det Tid at le og sjunge, sjunge og hoppe fra Solgaur ned, liden er oppe. *f*
 C. Malmquist.
 Fine.

En Pige.
p Jeg gik i Skov, og jeg gik i Enge, jeg gik saa ene, jeg gik saa længe, jeg søgte fjernt, og jeg søgte

Kor.
 nær, jeg søgte Vennen, som jeg har kjær. Og her Du Jomfru saa fin og fager, her kommer

Vennen, som Dig behæger, her kommer Den, som Din Hu staar til, her kommer Svende med Sang og Spil.
 Dal Segno
 al Fine.

Tempo di Polska.

II.

Allegro.

Gustav Axel Carl.

B. Grussel. „Flyttfoglarne.“

1. la - de til ba - ge.
2. stolt vi be sti - ge.

V. 2. Fra

dim. *ppp*

Andantino. **Carl.**

V. 3. Som For - ti dens van - dren - de Rid - de - re vi paa Æ - ven - tyr dra - ge ad
V. 4. Did - hen hvor den ven - li - ge Dal - kul - la bør vi vi - de at fin - de det

cresc. *f*

3. vild - somme Sti. I Skoven vi gjæste den yn - di - ge Huldre, og Nøkken ved El - ven, hvor Fosse - ne
4. een - li - ge Spor. Og hvilen - de trygt i den gjæstfri - e Hyt - te til hendes ve - mo - di - ge San - ge vi

3. bul - dre.
4. lyl - te.

1. 2. **RECIT. Axel.**

f Men kort er vor

f Hvi - le i Dal og paa Fjæld. *f* Vort Le - sen er „Frem - ad“ vor Hil - sen „Far - vell“ *f*

Allegro.

p *p* V 5. Saa van - dre vi

at - ter med flyg - ti - ge Fjeld til frem - me - de

Bjer - ge og Da - le af - sted. Vi kom - me med Sang, og med Sang vi hort dra - ge, vi

kom - me med Sang, og med Sang vi hort dra - ge, kun ven - li - ge Min - der, kun

ven - li - ge Min - der vi la - de til ba - ge. *p*

p *dim.* *ppp* Fine.

Andantino quasi Allegretto.

C. Malmquist.

IV.

dim. *sf*

V. 1. Hvor Elven ned-styrter fra høj- e Fjæld med

Bul-der i Fos-sen sit fraaden-de Væld, dybt un-der den hvæl-ve-de Klip-pe-bro har Nøk-ken i Bøl-gen sit

sva-le Bo; men gaar Du om Af-tenen sil--de ved El-ven din ensom-me Gang, og

hø-rer Du sæl-somme vil--de To-ner og Har-pe-klang. Det er ham, det er ham, det er

ritard. poco a poco.

Nøk-ken selv, der syn-ger sit Kvad i den bru-sen-de Elv, Gak bort, om Du kan, og lyt ej der-paa, det

a tempo. *dim.* *sf*

baa-der Dig il--de hans Sang at for-staa.

V. 2.

Naar Høstvinden sukker saa kold og vaad,
Og Taagen paa Klipperne fælder sin Graad,
Naar Midnatten kommer med Mulm og Slud
Og slukker de tindrende Stjærner ud,
Da lyder fra Afgrunden atter
Den mægtige Guldharpes Klang,
Da skingerer der Jubel og Latter
Gjennem den vilde Sang.

Det er ham, det er ham, det er Nøkken selv!
Han synger sit Kvad i den brusende Elv.
Gak bort, om Du kan, og lyt ej dertil
Thi sent vil Du glemme det sølsomme Spil.

V. 3.

Men mangen en Kvæld i den lune Vaar,
Naar Birkene dufte, og Drosselen slaar,
Naar Alt er saa tyst og paa Himlens Blaae
De tusinde venlige Stjærner staa,
Fra Dybet dernede sig hæver
Saa underlig dejlig en Sang,
Vemodigt og klagende bæver
Guldharpens dybe Klang.
Det er ham, det er ham, det er Nøkken selv,
Han synger sit Kvad i den brusende Elv,
Han synger sin Sorg for Stjærnerne smaa:
Han ved, at til Himlen han aldrig vil naa.

Andante. Britta. Polska fra Sorunda.

V. 1. Tys, tys, tys! Hvad var det, som hist sig rør-te?
V. 2. Nej, nej, nej, nej, forgjæ-ves her jeg bl-er.

1. var det ham, hvis Skridt, jeg hør-te? Nej der-ne-de tripper kan en Gjed, som nipper Græs-set af de stej-le
2. So-len da-ler, Fug-len ti-er, langs med Fjældets Si-de Nat-tens tøv-te, hvi-de Taa-ger ned ad El-ven

1. Klipper. Alt er tyst og stil-le, hør, nu slaar den lil-le Lær-ke alt sin sidste Tril-le!
2. skri-de. Da-gens Lys sig sluk-ker, hver en Blomst sig luk-ker, jeg gaar e-ne her og suk-ker.

Gustav. Carl.

1. Hvilken blød, hvilken yndig Stemme har hun ik-ke, hvilken Glød i de søm-me, længsels-ful-de Blik-ke.
2. Ser Du hist ham, som ned ad Klip-pe-sti-en sprin-ger? Ganske vist flag-rer han her-hid paa El-skovs Vin-ger.

1. Hvilken Fod saa fin, hvil-ke let-te Trin, se hvor kjøk og rank, se hvor spæd og slank! Hen-des Li-ge saa jeg ik-ke.
2. Hendes Hjærtenskjær er nu at-ter her. Se hvor Sorgen svandt! Da sin Ven hun fandt, fløj den bort paa Elskovs vin-ger.

VI. **Andante.** **Britta.** „Om dagen vid mit arbete.“

V. 1. Om Da-gen ved mit Ar-bejd var det Dig, jeg tænkte paa. Om
V. 2. Og Ti-den gik saa langsomt hen, det blev ret al-drig Vaar, hver

1. Nat-ten, naar jeg drøm-te, da var det Dig, jeg saa. Og i den aar-le Mor-gen hvor
2. Dag var som en U-ge, hver U-ge som et Aar. Men nu er det Skjær-som-mer, thi

1. fløj min Tan-ke hen? Bort fløj den o-ver Bjerg og Dal til Dig, min Hjærtens-ven.
2. Du er her i gjen. Ja Gud ske Lov, nu har jeg Dig i-gjen min Hjærtens-ven.

VII. **Allegretto.** **Britta.** **Wermlandsk Bondevise.** „A jenta å ja.“

V. 1. Saa, skynd Dig, min Ven, ja skynd Dig der-hen, og skynd Dig her-hid til-
V. 2. JØR. Far-vel, da Du Smaa, Far-vel jeg maagaa. Far-vel! Du min Hjer-tens-

Jøran.

1. ba-ge i-gjen! Naar So-len gaar ned bag Fjæl-det, saa ved Du Vej-en, Du har at
2. kjæ-re Pas paa, naar So-len gaar ned, thi jeg bli-ver vred, hvis jeg skal den Eer-ste

Hakan.

1. ta - ge. Da fly - ver jeg hid saa hur - tigt, jeg kan. Saa her vil De alt saa
 2. va - re. **JØR. Nej** først bli - le Brit - ta kom - mer Du ej, Din Ven kom - mer for. **HAKEN**

Carl.

1. mø - des - kom an! Da bli - ver nok jeg den tre - di - e Mand. Og jeg bli - ver nok den
 2. først kom - mer jeg, thi jeg kom - mer lidt før Ti - den. **CLAR. Nej,** Du kom - mer be - stemt for -

Britta Jøran.

1. Hjer - de. Vi fly - ve her - hid saa hur - tigt, vi kan, naar So - len gaar ned bag
 2. sil - de. **C. & H. De** fly - ve her - hid saa hur - tigt, de kan, naar So - len gaar ned bag
 2. **Alle Fire. Nej** tro mig for tid - ligt kom - mer Du ej, den Før - ste ved Stev - nef

1. Hjer - ge - nes Rand. Vi veed jo, at in - gen Tre - di - e - mand saa sil - de er her paa
 2. Hjer - ge - nes Rand, men her vil de fin - de Tre - di - e - mand, ja her bli - ver Spads paa
 bli - ver dog jeg; men lad mig kun ik - ke ven - te - Ak Nej, vor Tid er for god at

1. Fær - de.
 2. Fær - de.
 spil - de.

mf *p* *pp* *dim*

Allegro non troppo.

Håkan.

To svenske Polskdandse.

VIII.

V.1. Hør nu, min Pi - ge, nu er det li - ge net - op ved den Tid, jeg
V.2. Sig mig da, vil Du dril - le mig, til Du ser mig rent gaa fra For -

1. kom - mer til, hvad man kal - der Skjels - aar og Al - der, jeg bli'r fyr - re - ty - ve
2. stan - den. Sø - de - ste lil - le Brit - ta! jeg vil - de net - op fri til Dig og

1. Aar til Som - mer. Læn - ge gik jeg stil - le rundt - om - kring og vil - de sø - ge mig en lil - le
2. in - gen An - den. Husk, at jeg har Pen - ge, jeg har Hus og Væn - ge, jeg har Skov og En - ge,

1. Eg - te - ma - ge ud. Læn - ge har jeg grun - det, men nu har jeg vun - det
2. jeg har Hest og Ko, jeg har Faar og Be - der. Br. Hvil - ke Her - lig - he - der!

1. Sej - er, jeg har fun - det Den, som bli'r min Brud. Har du alt en Brud, hvad fat - tes da?
2. Hå. Jeg har ot - te Ge - der, og en præ - tig So. Br. Tænk en - gang, hvor man - ge ra - re Dyr!

Håkan.

Britta.

1. Ak, der fat - tes kun et Ord - et lil - le Ja! Det var grum - me slemt, du har bestemt for -
 2. Og saa mig til Mand, en saa - dan vak - ker Fyr! Hå - kan det er haardt at stæ - de bort, men

1. glemt at fri for ba - re Gif - te - tan - ker! Kan Du da ej mær - ke, at jeg
 2. kort og godt Du kom - mer lidt for - sil - de. Men hvis jeg faar Jø - ran i - aar,

Britta.

1. alt er paa Vej til - at faa Nej. Ej ej ej ej ej ej ej ej ej ej
 2. lo - ver jeg, naar Bryl - lu - pet staar, skal vi be - stil - le Dig til at spil - le

1. ej ej ej ej ej ej! Tra la la la la la la la la la la la la
 2. Bru - de - dan - sen ved vort Gil - de.

la la la la la Tra la la la la la la la la la la la la Tra la.

Moderato. **Karin.**

IX.

V. 1. Vandret har jeg nu den længe, trænge og tunge sti, hist bag

Fjældet ser jeg hjemmet, fremmed jeg staar der i. Og min Ha vil mig drage til bage paa ny bort,

bort, bort, bort, bort, bort til den fjærne, store By bort,

bort, bort, bort, bort, bort til den fjærne, store By. *pp*

V. 2.
Ak de glade lyse Dage
Fage
Før mig svandt hen.
Snart jeg maatte Alt forsage,
Drage
Herhjem igjen.
Men min Tanke fra Dalen
Som Svalen
Vil fly
||: Bort: || til den fjærne, store By.

V. 3.
Over Fjæld og Sø og Agre
Flagre
Den vil sin Vej,
Ned hos ham den vil sig sænke,
Kænke
Ham kan det ej.
Han skal ej blive var,
At jeg har
Ham saa kjær,
||: Nej: || han skal aldrig se mig mer!

C. Malmquist.

Allegretto. **Axel.**

X.

1 Ha, hvad var det! paa sin natlige Sti svæved en Huldre for bl.
2 Hør hvor den tryllende Stemme i gjen kalder til Klippen mig hen.

1. hvi - sked mit Navn med be - daa - ren - de Røst, Ly - den for - svandt, men det klang i mit Bryst
2. Gøg - len - de Skov - mø! jeg kjen - der Din List. Det er for - gjæ - ves, jeg så - ger Dig hist.

1. ret som et E - cho et ve - modsfuldt Min - de. End - nu det hæ - ver der - in - de!
2. ret som - jeg tror, at Dit Spor har jeg fun - det, da er Du spor - løs for - svun - det. *pp*

Allegro. **Carl.** „Når jeg hæs nr mitt hus.“

V. 1. Vel - an, saa gaae Din Vej! men vo - ver Du at ske - le til
V. 2. Og glem nu af, at naar mit Bud Du o - ver træ - der, saa

f *legato*

Håkan.

1. Brit - ta, saa skal he - le min Vre - de ramme Dig. Saa - snart jeg ba - re ser, hun nærmer sig, saa
2. kommer jeg og æ - der Dig op med Hud og Haar. O nej - o nej! C. Husk paa; selv naar Du ØJ - et

Carl.

1. luk - ker jeg beg - ge mi - ne Glug - ger, jeg kan ej gjø - re mer. Jo luk Din Mund af sam - me Grund, thi
2. luk - ker, jeg taa - ler ej, Du suk - ker i Drøm - me for den Smak! Hå. Jeg suk - ker ej og muk - ker ej, jeg

1. hø - rer hun om Elskov kun et Ord af Dig, saa træf - fes vi næ - ste Mid - natsstund. *f*
2. puk - ker ej, men buk - ker mig og gjør, hvad Du be fa - ler. C. Vel au! saa gaa Din Vej.

XII. **Andantino.** **Britta.**

f

V. 1. Du mæg - ti - ge Aand, hvis
V. 2. Til Af - grundens Rand jeg

1. Guld - bar - pe led gennem Nat - ten med mæg - tig Klaug! Om Trøst i min Sorg, om Hjælp i min Nød til
2. nær - mer mig trygt, ned i Dy - bet jeg søn - ker mit Raab; ej skjælver min Røst - jeg kjen - der til Frygt saa

1. Dig har jeg stil - let min Gang. Jeg kjen - der Dit Navn, jeg kjen - der Dit Hjem. Stig
2. lidt, som jeg kjen - der til Haab. Trød frem af Dit Skjul, o Nøk - ke, trød frem! I

1. frem, det er Mid - nat, o Nøk - ke! stig frem! Jeg kal - der. *pp*
2. Mid - nat - tens Taa - ge jeg staar ved Dit Hjem og kal - der. *ppp*

XIII. **Moderato.** **Dommare = Dandsen.**

pp *P* *cresc.*

Kor.

Nu har vi dan - set ly - stig om - kring En - hver med Sin, ja dan - set vel og

læn - ge saa Be - ne - ne er træt - te, og Gub - hens Vi - o - lln har mi - stet al - le

stræn - ge. Hver har dan - set for To, jo jo! Hver har slidt et Par Sko, jo jo! Nu

vil - le vi sid - de paa Bak - kens Top og hvi - le, til Sol gaar op *f*

XIV.

Allegretto. *f* *Britta.*

Se her er den, som min Tro har vundet, se

her er Ven - nen, som jeg har fun - det. Nys jeg gik saa e - ne og for - ladt, det var Vin - ter ti - de det var Nat,

nu, er det Sommer, se he - le Skoven staar i Blommer, nu er det Morgen, den mørke Nat svandt bort med Sor - gen.

Allegro.

Gustav. Axel. Carl.

pp Kun ven - li - ge

Min - der, kun ven - li - ge Min - der vi la - de til ba - ge!

p

Kor.

pp Nu har skjen Jom - fru sin Sorg forvun - det, sin Al - ler - kjæ - re - ste har hun fun - det, nu er he - le

Sto - ven sprunget ud for at hil - se paa den un - ge Brud. Gam - le og Un - ge, kom lad os dandse, lad os sjun - ge!

sjun - ge og hop - pe... Se nu er Mor - gen - so - len op - pe!

f *dim.*

cresc. *ff* **Fine.**